

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 września 2021 r.

w Warszawie

sprawy W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu składek

na skutek odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 września 2020r. nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. przekazuje organowi rentowemu do rozpoznania wnioski ubezpieczonego o umorzenie kosztów postępowania egzekucyjnego.

UZASADNIENIE

W. G. w dniu 16 października 2020 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 września 2020 r., nr: (...). Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 64c ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji i wniósł o jej zmianę poprzez zwrócenie pobranych kosztów egzekucyjnych wraz z naliczonymi od dnia ich pobrania odsetkami ustawowymi przez organ egzekucyjny.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w ramach postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym ustalono, że od 2013 r. nie prowadzi działalności gospodarczej. ZUS uchylił zajęcia egzekucyjne wobec braku należności podlegających dochodzeniu. Jednak, zdaniem ubezpieczonego, zostały naliczone i bezprawnie pobrane koszty za egzekucję obejmującą zobowiązanie nienależne. Następnie W. G. powołując się na tezy orzecznictwa podniósł, że podleganie przez niego ubezpieczeniom społecznym wynika z faktu rzeczywistego wykonywania działalności gospodarczej, a nie ze zgłoszenia jej prowadzenia i wpisu wynikającego z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. W związku z tym, jego zdaniem, organ rentowy niesłusznie naliczył kwoty na pokrycie nienależnych składek za okres, w którym faktycznie prowadził działalność gospodarczą. Odwołujący stanął też na stanowisku, że ZUS nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego i nienależycie ustalił stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie. Dodatkowo podniósł, że nie otrzymał na adres zamieszkania ani na adres do korespondencji decyzji w przedmiocie naliczonych kosztów egzekucji. Powołując się ponownie na orzecznictwo ubezpieczony stwierdził, że zwrot kosztów na rzecz organu rentowego nie przysługuje, gdy zobowiązanie było nienależne (odwołanie z dnia 16 października 2020 r., k. 3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że po prowadzeniu postępowania wydał decyzję z dnia 4 kwietnia 2017 r. stwierdzającą zadłużenie odwołującego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za okres od stycznia 2012 r. do października 2016 r. oraz na Fundusz Pracy za okres od stycznia 2012 r. do marca 2014 r. Po uprawomocnieniu się decyzji wszczęto postępowanie egzekucyjne, w wyniku czego w dniu 21 czerwca 2017 r. zostały wystawione tytuły wykonawcze. Ponadto z pisma z dnia 7 listopada 2019 r. wynikało, że zajęto konto bankowe płatnika składek. Następnie ZUS stwierdził, że w dniu 7 lutego 2020 r. poczyniono ustalenia, iż W. G. w okresie od 1 marca 2000 r. do 31 marca 2000 r. podlegał wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu oraz od 1 kwietnia 2000 r. do 28 lutego 2003 r. i od 21 lipca 2003 r. do 31 sierpnia 2003 r. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Wygenerowane koszty egzekucyjne, które pozostały do opłacenia w kwotach 3.278,70 złotych na ubezpieczenia społeczne, 1.328,10 złotych na ubezpieczenie zdrowotne oraz 133,30 złotych na Fundusz Pracy, zostały uiszczone w dniach 17 lutego 2020 r. i 16 marca 2020 r. w ramach prowadzonej egzekucji. ZUS stanął na stanowisku, że odwołujący nie ma prawa do zwrotu nienależnie opłaconych składek z powodu braku nadpłaty na koncie, a koszty egzekucyjne nie podlegają zwrotu. W tym kontekście organ rentowy powołał treść art. 24 ust. 6 litera a, b, c i d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (odpowiedź na odwołanie z dnia 16 listopada 2020 r., k. 7-8 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. prowadził działalność gospodarczą od 21 lipca 2003 r., która nie została dotychczas wyrejestrowana z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (okoliczności bezsporne).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 15 listopada 2016 r. zawiadomił odwołującego o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy, na które składają się składki na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od grudnia 2006 r. do października 2010 r. w kwocie 95.682,80 złotych, w tym z tytułu składek w kwocie 65.201,80 złotych oraz z tytułu odsetek za zwłokę 30.481,00 złotych;
- ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2006 r. do października 2010 r. w kwocie 42.768,38 złotych, w tym z tytułu składek w kwocie 28.984,38 złotych oraz z tytułu odsetek za zwłokę 13.784,00 złotych;
- składek na Fundusz Pracy za okres od grudnia 2006 r. do marca 2014 r. w kwocie 6.104,40 złotych, w tym z tytułu składek w kwocie 3.718,40 złotych oraz z tytułu odsetek za zwłokę 2.386,00 złotych (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 15 grudnia 2016 r., akta ZUS).

Po zakończeniu postępowania organ rentowy na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wydał decyzję z dnia 4 kwietnia 2017 r., znak: (...), w której stwierdził, że odwołujący jest jego dłużnikiem z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Zadłużenie na dzień wydania decyzji wyniosło łącznie 69.265,03 złotych, w tym z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od stycznia 2012 r. do października 2016 r. w kwocie 38.734,32 złotych oraz odsetek za zwłokę w kwocie 9.157,00 złotych;
- ubezpieczenie zdrowotne za okres od stycznia 2012 r. do października 2016 r. w kwocie 15.682,58 złotych oraz odsetek za zwłokę w kwocie 3.718,00 złotych;
- Fundusz Pracy za okres od stycznia 2012 r. do marca 2014 r. w kwocie 1.442,13 złotych oraz odsetek za zwłokę w kwocie 531,00 złotych.

Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, co skutkowało określeniem wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy na podstawie art. 83 ust. 1 tej ustawy (decyzja organu rentowego z dnia 4 stycznia 2019 r., akta ZUS).

Zarówno pismo organu rentowego zawiadamiające ubezpieczonego o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, jak również decyzja z dnia 4 kwietnia 2017 r. zostały dwukrotnie awizowane, a następnie wróciły do organu rentowego z adnotacją „zwrot, nie podjęto w terminie” (akta ZUS).

Organ rentowy przeprowadził postępowanie egzekucyjne, w ramach którego dokonano zajęcia rachunku bankowego odwołującego. Z uwagi na treść pisma ubezpieczonego z dnia 2 lipca 2019 r. organ rentowy przeprowadził postępowanie z urzędu, w wyniku którego ustalił, że z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej odwołujący podlegał wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu w okresie od 1 marca 2000r. do 31 marca 2000 r. oraz obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu w okresach od 1 kwietnia 2000 r. do 28 lutego 2003 r. oraz od 21 lipca 2003r. do 31 sierpnia 2003 r. Jednocześnie wskazano, że koszty egzekucyjne wygenerowane w postępowaniu egzekucyjnym w łącznej kwocie 4.740,10 złotych są należne i nie podlegają zwrotowi (pisma z dnia 2 lipca 2019 r. i 21 kwietnia 2020 r., akta ZUS).

Odwołujący w dniu 29 kwietnia 2020 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o zwolnienie spod egzekucji swojego rachunku bankowego oraz o zwrot pobranych z tego tytułu kwot i opłat. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 22 września 2020 r., nr: (...) na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. U podstaw dokonanego rozstrzygnięcia znalazły się tożsame argumenty, jak powołane w odpowiedzi na odwołanie (wniosek z dnia 29 kwietnia 2020 r. i decyzja z dnia 22 września 2020 r., akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Dokumenty, na podstawie których ustalono fakty w rozpatrywanej sprawie, należy uznać w całości za wiarygodne, gdyż ich treść korelowała ze sobą i nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 września 2020 r., nr: (...), jako niezasadne, podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 266 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

W rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Kwestia związana z podleganiem ubezpieczeniu zdrowotnemu przez osoby prowadzące działalność gospodarczą na przestrzeni lat przedstawiała się w sposób następujący. W okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 marca 2003 r. obowiązywała ustawa z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 z późn. zm.), w której art. 8 pkt 1c stanowił, że obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegały osoby będące zarówno osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, jak i pobierające emeryturę. Przepis ten zachował swoje znaczenie również w ustawie z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U. Nr 45, poz. 391 z późn. zm.), obowiązującej w okresie od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 30 września 2004 r. Zgodnie bowiem z art. 24 ust. 1 tej ustawy, jeżeli spełnione były przesłanki do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego,

o którym mowa była w art. 9 ust. 1, z więcej niż z jednego tytułu, to składka na ubezpieczenie zdrowotne opłacana była z każdego z tych tytułów odrębnie. Sytuacji prawnej nie zmieniła też obowiązująca od dnia 1 października 2004 r. ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.). Jak stanowi art. 82 ust. 1 tej ustawy, w przypadku, gdy ubezpieczony uzyskuje przychody z więcej niż z jednego tytułu do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego, o którym mowa w art. 66 ust. 1, składka na ubezpieczenie zdrowotne opłacana jest z każdego z nich odrębnie.

W myśl przepisów w/w aktów prawnych, a mianowicie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, art. 12 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia oraz art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd zważył, że organ rentowy prawidłowo wyliczył należności z tytułu składek, co też nie było kwestionowane przez odwołującego. W tym kontekście należało przytoczyć przepisy prawa, które wskazują na obowiązki przedsiębiorcy związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Zgodnie z przepisem art. 46 ust. 1 ustawy, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Na podstawie art. 32 ustawy, do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. W myśl przepisu art. 47 ust. 1 ustawy, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

W świetle art. 23 ust. 1 ustawy, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa - z wyłączeniem art. 56a (Dz. U. z 2017r., poz. 201, 648, 768, 935, 1428 i 1537).

W toku procesu odwołujący twierdził, że w sposób błędny pobrano z jego konta kwotę 4.740,10 złotych tytułem kosztów wygenerowanych w toku postępowania egzekucyjnego, podlegających uiszczeniu na rzecz organu rentowego. ZUS dokonując tej czynności zastosował art. 24 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym składki oraz odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata, nieopłacone w terminie, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej. Poszczególne należności zaliczane do należności z tytułu składek nie tworzą nowego, odrębnego bytu w postaci jednej należności z tytułu składek. Pojęcie należności obejmuje zatem różnego rodzaju świadczenia o odrębnym charakterze i statusie, które ze względów redakcyjno-legislacyjnych określono wspólnym mianem "należności z tytułu składek" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006r., sygn. akt I UK 240/05)

Ustawodawca zdefiniował pojęcie kosztów egzekucyjnych i określił zasady ich ponoszenia. Pełnią one kilka funkcji, ponieważ mają rekompensować koszty działalności organów egzekucyjnych oraz stymulować zobowiązanego do dobrowolnego wykonania obowiązku, aby nie wszczynać postępowań egzekucyjnych. Koszty egzekucyjne obejmują opłaty za podejmowane czynności egzekucyjne i wydatki związane z postępowaniem egzekucyjnym, jakie poniósł organ egzekucyjny z własnych środków, podejmując czynności egzekucyjne. Wysokość opłat egzekucyjnych powinna

być powiązana w miarę możliwości z rzeczywistymi kosztami konkretnego postępowania, aby zapewnić właściwą równowagę pomiędzy interesem państwa, polegającym na otrzymaniu zwrotu wydatków za przeprowadzone postępowanie egzekucyjne, a ochroną podmiotów przed nadmiernym fiskalizmem, a zarazem zachować między nimi racjonalne zależności, które nie stanowią swoistej "kary" za wszczęcie egzekucji (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt I SA/Lu 482/18). W rezultacie wysokość opłat ustalanych przez organy egzekucyjne nie może pozostawać w oderwaniu od stopnia efektywności egzekucji, poziomu skomplikowania czynności podejmowanych przez organ egzekucyjny oraz nakładu pracy organu przy egzekwowaniu należności publicznoprawnych i długotrwałości postępowania egzekucyjnego (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt I SA/Go 97/17).

Wymaga zaznaczenia, że w toczącym się procesie ciężar dowodu spoczywał na odwołującym, który miał obowiązek wykazania zasadności podnoszonych przez siebie argumentów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 września 2015 r. sygn. akt III AUa 472/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt III AUa 789/11). Ubezpieczony uzasadniając wniosek o zmianę zaskarżonej decyzji zarzucił organowi rentowemu jedynie naruszenie art. 64c ust. 3 pkt 1-3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zgodnie z którym wierzyciel pokrywa koszty egzekucyjne, jeżeli nie mogą być wyegzekwowane od zobowiązanego; spowodował niezgodne z prawem wszczęcie lub prowadzenie egzekucji administracyjnej; organ egzekucyjny nie przystąpił do egzekucji administracyjnej na podstawie art. 29 § 2 pkt 1 i 3.

W. G. nie kwestionował sposobu wyliczenia należności egzekucyjnych przez ZUS, podnosił, że koszty te zostały jedynie bezprawnie pobrane i są nienależne, co oznacza, że podlegają zwrotu na jego konto bankowe. „Niezgodność z prawem” dotyczy nie tylko czynności wierzyciela lub organu egzekucyjnego, ale również podstawy prawnej egzekucji. Jeżeli bowiem decyzja administracyjna na podstawie której wszczęta została egzekucja nie wywołuje skutków prawnych, gdyż nie weszła ona do obrotu prawnego, to prowadzenie egzekucji w oparciu o taką decyzję było bezpodstawne, przez co należy również rozumieć, że brak było podstaw prawnych do jej prowadzenia. Prowadzi to w konsekwencji do wniosku, że wszczęcie egzekucji administracyjnej, było niezgodne z prawem (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 kwietnia 2021r., sygn. akt III FSK 2957/21).

W rozpatrywanej sprawie Sąd nie dopatrywał się, aby egzekucja została wszczęta przez organ rentowy w sposób niezgodny z prawem. Ubezpieczony w ramach uzasadnienia swojego stanowiska wskazywał, że nie zostały mu doręczone decyzje określające wysokość jego zadłużenia. Jednak z materiału dowodowego wynika, że pisma wychodzące od organu rentowego zostały wysłane na jedyny zgłoszony przez ubezpieczonego adres – ul. (...) w W.. Ponadto ubezpieczony sam przyznał w toku postępowania, że nie czuł się zobligowany do informowania organu rentowego o zmianie swojego adresu. Zatem korespondencja była do niego przesłana zgodnie z prawem, w oparciu o dyspozycję art. 44 § 4 k.p.a. W związku z tym z uwagi na zaniechanie ubezpieczonego, organ rentowy dokonał egzekucji należności składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, bowiem W. G. nie podejmował w tym zakresie żadnych czynności i pozostał bierny w toku postępowania wyjaśniającego. W oparciu o powyższe decyzja w tym przedmiocie stała się prawomocna, co zainicjowało przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego generującego dodatkowe koszty po stronie ubezpieczonego.

W. G. podnosił również, że osoba prowadząca jego księgowość była zobligowana do dokonania w Urzędzie zgłoszenia zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Jednakże zgodnie z poglądem wyrażonym przez orzecznictwo, to płatnik jest zobowiązany do wyliczenia składki, zatem okoliczność korzystania (...) z usług profesjonalnego biura rachunkowego nie zwalnia z obowiązku opłacenia składek w terminie i w prawidłowej wysokości. Błąd biura rachunkowego w takim wypadku obciąża stronę zobowiązaną do obliczenia i opłacenia składek (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 września 2012 r., sygn. akt III AUa 409/12). Należy wskazać, że w tym przypadku błąd biura rachunkowego obciąża odpowiedzialnością odwołującego, gdyż to on zlecił wykonywanie obowiązków w postaci opłacania składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. Analogicznie Sąd ocenił, że brak zgłoszenia przez biuro do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej zakończenia prowadzenia firmy nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Wymaga podkreślenia, że do obowiązków przedsiębiorcy należy podejmowanie czynności w celu zarejestrowania i wyrejestrowania działalności gospodarczej. Zatem nie można

przypisywać odpowiedzialności w tym zakresie biuru rachunkowemu, które obsługiwało wówczas firmę płatnika składek.

W rozpatrywanej sprawie nie zaszły żadne okoliczności wskazujące na obowiązek zwrotu przez organ rentowy pobranych kosztów egzekucyjnych wraz z naliczonymi od dnia ich pobrania odsetkami ustawowymi. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w tenorze wyroku.